

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1778-ҳадис

5058//1778 - عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: يَخْرُجُ فِيكُمْ قَوْمٌ تَحْقِرُونَ صَلَاتَكُمْ مَعَ صَلَاتِهِمْ، وَصِيَامَكُمْ مَعَ صِيَامِهِمْ، وَعَمَلَكُمْ مَعَ عَمَلِهِمْ، وَيَقْرَأُونَ الْقُرْآنَ لَا يُجَاوِزُ حَنَاجِرَهُمْ، يَمْرُقُونَ مِنَ الدِّينِ كَمَا يَمْرُقُ السَّهْمُ مِنَ الرَّمِيَّةِ، يَنْظُرُ فِي النَّصْلِ فَلَا يَرَى شَيْئًا، وَيَنْظُرُ فِي الْقِدْحِ فَلَا يَرَى شَيْئًا، وَيَنْظُرُ فِي الرَّيْشِ فَلَا يَرَى شَيْئًا، وَيَتَمَارَى فِي الْفُوقِ.

1778.5058. Абу Саъид Худрий розияллоху анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васалламнинг шундай деяётганларини эшитдим: «Орангиздан шундай бир қавм чиқадики, уларнинг намози олдида ўз намозингизни, рўзаси олдида ўз рўзангизни, амаллари олдида ўз амалингизни арзимас санаб қоласиз. Улар Қуръон ўқишади-ю, у бўғизларидан нарига ўтмайди. Диндан худди ўқ овдан тешиб чиқиб кетгандек тешиб ўтиб кетишади. (Киши) пайконга қараб, унда ҳеч нарса кўрмайди, ўқнинг ўзига қараб, унда ҳам ҳеч нарса кўрмайди, патига қараб, унда ҳам ҳеч нарса кўрмайди, ўқнинг кети хусусида ҳам шубҳаланиб қолади».*

* Қараган одам ўқнинг керишга қўйиладиган жойида ҳам ўқ отилганини кўрсатадиган аломат топмайди. Натижада ўзи ўқ отилдими ё отилмадими, овга тегдими ё тегмадими, англай олмайди. Ҳадисдаги тавсифдан мазкур қавмнинг Қуръон ўқишлари-ю, илму ибодатлари ўзларига манфаат бермаслиги, қалбларига сингмаслиги тушунилади.

Манба: hadis.islom.uz

